

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

PLEIN 23 - 'S-GRAVENHAGE - TEL. 614941

COPIE

Aan het Hoofd van de
Permanente Vertegenwoordiging van het
Koninkrijk der Nederlanden bij de
Europese Gemeenschappen
te
Brussel

Dienstonderdeel: Directie Integratie Europa

Datum: 3 april 1975

Onderwerp: Milieubeleid

Kenmerk: DIE/AE-85183/286..

De Nederlandse regering heeft met belangstelling kennis genomen van de bij de brief van de Commissie der Europese Gemeenschappen d.d. 6 november 1974 nr. 74/038807, ons toegezonden per zendbrief 5909/2228 d.d. 15 november 1974, gestuurde mededeling, waarin de lidstaten in kennis worden gesteld van de hoofdlijnen waardoor de Commissie zich zal laten leiden ten aanzien van steunmaatregelen op het gebied van het milieubeleid.

Vooraf in het licht van de op 7 november 1974 door de Raad aanvaarde aanbeveling betreffende de toerekening van de kosten en het optreden van de overheid op milieugebied overeenkomstig het principe "de vervuiler betaalt", geeft deze mededeling de Nederlandse regering aanleiding tot enig commentaar.

De vraag rijst allereerst of de Commissie niet met de Nederlandse regering van mening is, dat door de aanvaarding van bovengenoemde aanbeveling, waarmee de Commissie in haar mededeling van 6 november jl. nog geen rekening heeft kunnen houden, bepaalde passages in deze mededeling die niet in overeenstemming lijken met de aanbeveling en de daaraan gehechte mededeling, als niet meer van toepassing zijnde moeten worden beschouwd.

-/2

Afgezien hiervan geeft de mededeling van 6 november aanleiding tot een aantal opmerkingen. Zo zijn in de aan de zo-juist bedoelde aanbeveling gehechte mededeling van de Commissie de mogelijkheden tot uitzondering op het principe "de vervuiler betaalt" nl. stringent omschreven.

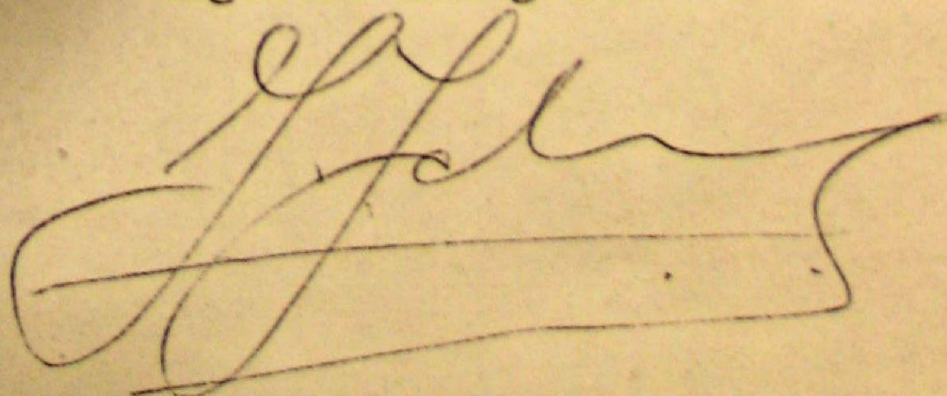
Het is de Nederlandse regering opgevallen dat de Commissie blijkens haar mededeling van 6 november echter een ruime interpretatie geeft aan de uitzondering die wordt vermeld in par. 6a van de aan de aanbeveling gehechte mededeling; deze ruime interpretatie blijkt ook uit het beroep dat de Commissie doet op art. 92, lid 3 b, EEG, welks toepasselijkheid hier in twijfel kan worden getrokken. De Nederlandse regering is van mening dat hierdoor de toepassing van het principe "de vervuiler betaalt" dreigt te worden ondergraven.

Onzekerheid rijst met name ten aanzien van in de toekomst te ontwikkelen milieumaatregelen.

De Nederlandse regering is zeer belangstellend een reactie van de Commissie op haar schrijven te mogen ontvangen.

Ik moge u verzoeken het bovenstaande ter kennis van de Europese Commissie te brengen.

De Minister van Buitenlandse Zaken
voor de Minister
het Hoofd van het Bureau
Algemene Integratie en EGKS

No: 5909/2228

Referte: _____

NR	
DE	<i>ME</i>
1974	
NUM	
BOSSER	<i>W0941</i>
	<i>446230 SSCA</i>
	<i>Milieu</i>

Ik heb de eer U hiernaast aan te bieden:

1 ex. d.d. 6 nov. 1974 No: 74-030807 (in originali)

_____ ex. d.d. _____ No: _____

met bijlage(n):

1 ex. d.d. _____ No: _____

_____ ex. d.d. _____ No: _____

_____ ex. d.d. _____ No: _____

betreffende Terrein van het milieubeleid.

welke mij bereikt hebben van de zijde van: _____
Commissie der E.G.

Hiervan zijn door mij reeds rechtstreeks verzonden aan het Ministerie van

Justitie: _____ ex. (t.a.v.) _____

Financiën: 1+1 ex. (t.a.v.) _____

Verkeer & Waterstaat _____ ex. (t.a.v.) _____

Economische Zaken: 1+1 ex. (t.a.v.) Afd. Documentatie EEG, kamer 403

B.E.B.: _____ ex. (t.a.v.) _____

Landbouw & Visserij: _____ ex. (t.a.v.) _____

Sociale Zaken: _____ ex. (t.a.v.) _____

Volksgezondheid en
Milieuhygiëne: 1+1 ex. (t.a.v.) _____

Opmerkingen: _____

EVEN

Aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken,
D.G.E.S.,
Herengracht 2,
's-GRAVENHAGE
c.c. Ministerie van: _____

Financiën
Economische Zaken
Volksgezondh. en M.

Brussel, 15 november 1974
De Permanent Vertegenwoordiger,
voor deze:

P.M.F. van Cann
P.M.F. van Cann

De Vice-Voorzitter

Excellentie,

74/30807

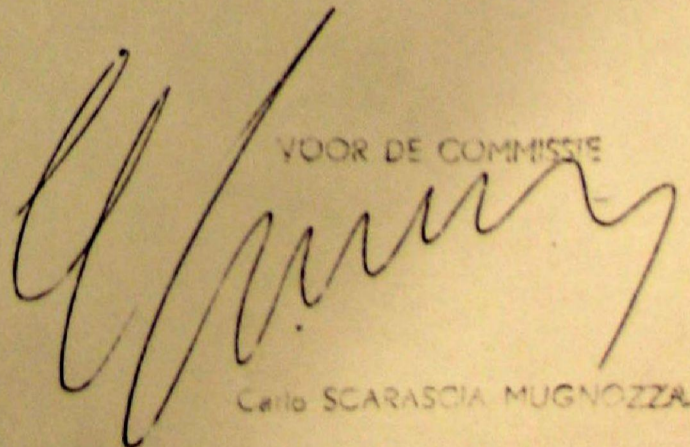
Gelet op de voortgang van de werkzaamheden van de Raad op het terrein van het milieubeleid en gezien de bilaterale en multilaterale besprekingen, waartoe bepaalde, door enige lid-staten reeds voorgenomen steunregelingen aanleiding hebben gegeven, acht de Commissie het gewenst alle lid-staten in kennis te stellen van de hoofdlijnen waardoor de Commissie zich in de toekomst zal laten leiden bij de beoordeling van steunmaatregelen, die naar het oordeel van de lid-staten noodzakelijk kunnen zijn om de aanpassing van hun ondernemingen aan de nieuwe, stringentere controles inzake de bescherming van het milieu te vergemakkelijken.

Bij dit schrijven gelieve U een mededeling van de Commissie aan te treffen inzake een communautair kader voor deze steunmaatregelen. Naar het oordeel van de Commissie kan het nationale en communautaire beleid inzake het milieu op basis van de in dit kader aangegeven beginselen ongestoord voortgang vinden. Van deze beginselen kan overigens door de regeringen van de lid-staten een goed gebruik worden gemaakt bij de opzet van steunregelingen die zij eventueel willen invoeren om de aanpassing van de ondernemingen aan een milieuregeling te vergemakkelijken volgens welke, overeenkomstig de richtlijnen van het actieprogramma van de Europese Gemeenschappen op het gebied van het milieu, de kosten voor de bescherming van het milieu metterdaad en volledig voor rekening komen van de vervuiler.

Gelieve, Excellentie, de verzekering van mijn zeer bijzondere hoogachting te aanvaarden.

Bijlage : 1

Zijne Excellentie
Mr. M. VAN DER STOEL
Minister van Buitenlandse Zaken
Plein 23,
'S-GRAVENHAGE

VOOR DE COMMISSIE

Carlo SCARASCIA MUGNOZZA

Communautair kader voor steunmaatregelen van de Staat
ten behoeve van het milieu

(Mededeling van de Commissie aan de Lid-Staten)

I. Inhoud van deze mededeling

De Commissie constateert dat de Lid-Staten reeds initiatieven hebben ontplooid voor de toepassing van steunmaatregelen van de Staat die met name gericht zijn op doeleinden in verband met de bescherming van het milieu, of zulks binnenkort zullen doen. Indien geen communautair systeem bestaat, zoals bedoeld door de Verdragsbepalingen inzake steunmaatregelen van de Staten, kunnen het handelsverkeer en de concurrentie binnen de Gemeenschap hierdoor zodanig worden vervalst, dat het gemeenschappelijk belang wordt geschaad, met name in sectoren of industrietakken die de meeste verontreiniging veroorzaken.

De Commissie wil met deze mededeling de Lid-Staten derhalve de algemene criteria mededelen aan de hand waarvan zij de artikelen 92 e.v. zal toepassen op bestaande of voorgenomen steunmaatregelen die de Lid-Staten op grond van milieu-eisen treffen.

Het is geenszins de bedoeling de Lid-Staten uit te nodigen dergelijke maatregelen te treffen, omdat zij immers moeten beoordelen of deze gewenst zijn, doch het gaat erom aan de Lid-Staten, indien zij de noodzaak hiertoe aanwezig achten, richtlijnen te geven voor de opzet van deze maatregelen.

Deze mededeling komt niet in de plaats van het standpunt dat de Commissie zal moeten innemen ten aanzien van deze of gene steunmaatregel krachtens de haar door het EEG-Verdrag toegekende bevoegdheden. De Verdragsbepalingen inzake steunmaatregelen van de Staten zijn van toepassing op steunmaatregelen voor het milieu, evenals op alle andere steunmaatregelen, en daaron moeten de projecten tot invoering van deze steunmaatregelen, zelfs indien zij niet vallen binnen de hierna door de Commissie getrokken grenzen, ook in de toekomst bij de Commissie worden aangemeld overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag, d.w.z. vòòrdat zij worden toegepast.

II. Algemene overwegingen waarvan de Commissie meent te moeten uitgaan bij haar beoordeling van specifieke steunmaatregelen voor het milieu.

1° Naar het oordeel van de Commissie is de bescherming van het milieu voortaan een van de voornaamste doelstellingen van de Gemeenschap.

De Commissie is van mening dat deze bescherming uiteindelijk slechts op doeltreffende wijze kan worden gewaarborgd, door een correcte toepassing in de gehele Gemeenschap van het beginsel dat "de vervuiler betaalt", waarbij distorsies in het intracommunautaire handelsverkeer en de mededinging worden opgeheven.

Krachtens dit beginsel en eveneens op basis van de algemene beginselen van het EEG-Verdrag inzake steunmaatregelen van de Staten moeten de ondernemingen de kosten dragen van de ter beperking van hinder en verontreiniging nodige maatregelen, die zij door hun activiteiten veroorzaken, tot het gewenste kwaliteitsniveau van het milieu is bereikt.

Het op nationaal niveau en op communautair niveau gevoerde milieu-beleiden moesten berusten op het opleggen van verplichtingen (normen en heffingen) waarmee de overheden de vervuilers de kosten in rekening brengen die verband houden met de bescherming van het milieu, en niet op een algemene toekenning van steunmaatregelen door de Staten waardoor deze kosten zouden worden afgewenteld op de Gemeenschap.

Dergelijke steunmaatregelen, waardoor het handelsverkeer en de mededinging met name in de sectoren met de meeste verontreiniging ongunstig worden beïnvloed, mogen slechts worden verleend in gevallen waarin blijkt dat de nieuwe aan de ondernemingen opgelegde lasten deze ondernemingen in moeilijkheden kunnen brengen, en, omdat het bestaan van de onderneming in gevaar komt, sociaal-economische problemen met een regionaal of sectorieel karakter kunnen veroorzaken.

2° De Commissie is er zich evenwel van bewust dat de huidige situatie in de Gemeenschap ver verwijderd is van een systeem, waarin het beginsel dat "de vervuiler betaalt" algemeen en vrij uniform wordt toegepast.

1) Vanwege een late bewustwording worden de "kosten" van het milieu in de economische systemen van de Lid-Staten niet of niet juist berekend.

Deze systemen worden dus gekenmerkt door het algemeen gebruik van produkten of produktieprocessen die hinder veroorzaken, door lokalisatie van activiteiten op zodanige plaatsen dat deze activiteiten een bijzonder nadelige invloed hebben voor en tenslotte door een ernstige kwaliteitsvermindering van het milieu. Voor deze stand van zaken kunnen niet alleen de bestaande ondernemingen aansprakelijk worden gesteld, omdat zij immers slechts handelen aan de hand van het marktstelsel dat door de Gemeenschap is gekozen die tot in een recent verleden de milieufactor verwaarloosde.

Anderzijds worden de distorsies, die de mededinging en het handelsverkeer in de Gemeenschap zeer ongunstig beïnvloeden, veroorzaakt door de verschillen in beoordeling door de Lid-Staten over de kosten van het milieu in toch overeenkomstige situaties, en door de zeer uiteenlopende eisen die de Lid-Staten op grond hiervan aan de vervuilers stellen.

De in de Lid-Staten geconstateerde milieuproblemen hebben tenslotte dikwijls gevolgen voor de milieusituatie in andere Lid-Staten, omdat vervuiling en hinder uiteraard niet door grenzen worden tegengehouden.

2) Om de aldus geaccumuleerde nadelige balanspost weg te werken zijn aanzienlijke veranderingen nodig.

Hiertoe moeten in alle Lid-Staten op korte termijn door de overheid voorschriften worden vastgesteld en zetterdaad toegepast krachtens welke de kosten voor de opheffing van de hinder voor rekening komen van de vervuiler. Tegelijkertijd moeten de ondernemingen het nodige doen om hun produktie-installaties, die zij thans in gebruik hebben, aan te passen omdat deze zijn opgezet binnen een psychologisch klimaat, een economisch systeem en tenslotte binnen het raam van voorschriften waarin geen rekening werd gehouden met de kosten ter bescherming van het milieu.

Met dit streven zal niet gemakkelijk worden ingestemd, gezien de vastgewortelde gewoonten en omdat de financiële lasten - soms aanzienlijk, doch zelden te verwaarlozen - die zulks voor de onderneming betekent in sommige gevallen het bestaan van de ondernemingen in gevaar kunnen brengen.

De nodige veranderingen kunnen dus niet in één keer worden doorgevoerd, aangezien de Lid-Staten een zekere traagheid moeten

overwinnen en voorkomen moet worden dat het doel, nl. een betere kwaliteit van het milieu, in conflict komt met andere prioriteiten met name op industrieel, regionaal of sociaal terrein.

3) Men mag er derhalve van uitgaan dat de Lid-Staten, alleen voor zover zij deze hinderpalen kunnen overwinnen, nationale of communautaire voorschriften, waarin het beginsel "de vervuiler betaalt" is neergelegd, snel kunnen invoeren en metterdaad kunnen naleven. Door de tegenwoordige achteruitgang van het milieu en het feit dat de Lid-Staten op dit gebied van elkaar afhankelijk zijn, en door de distorsies tengevolge van de omstandigheid dat de Lid-Staten hun ondernemingen eisen inzake het milieu stellen van uiteenlopende gestrengheid, moet deze kwestie snel worden geregeld.

Naar het oordeel van de Commissie moeten de Lid-Staten derhalve gedurende een overgangperiode, waarin het beginsel dat "de vervuiler betaalt", gedeeltelijk zal worden toegepast, kunnen bevorderen dat hun bestaande ondernemingen zich aanpassen aan de nieuwe verplichtingen op grond van genoemd beginsel; dit geschiedt door de toekenning van steunmaatregelen van de Staten, zonder dat deze mogelijkheid wordt beperkt tot alleen die gevallen (bedoeld onder 1) waarin het de Commissie duidelijk zou worden dat, indien deze steun niet wordt gegeven, de aan de ondernemingen opgelegde verplichtingen tot sectoriele of regionale moeilijkheden zouden leiden.

Wanneer een bepaalde discipline in acht wordt genomen kan door zorgvuldig toegepaste steunmaatregelen van de Staten het beginsel "de vervuiler betaalt" in de Gemeenschap op meer uniforme wijze en snel worden ingevoerd, kan een doeltreffende milieubescherming worden gegarandeerd en kunnen de tegenwoordige concurrentie distorsies worden opgeheven.

III. Richtlijnen aan de hand waarvan de Commissie de specifieke steunmaatregelen voor het milieu zal beoordelen.

Op basis van bovenstaande overwegingen is de Commissie derhalve genoopt een onderscheid te maken tussen

- enerzijds het standpunt dat zij tijdens een overgangsperiode zal innemen ten behoeve van de steunmaatregelen van de Staten, die de mogelijkheid moeten scheppen dat het beginsel "de vervuiler betaalt", neergelegd in wettelijke regelingen, eerder zal worden toegepast en dat de bestaande ondernemingen zich gemakkelijker aan deze regelingen aanpassen voor zover deze steun aan bepaalde eisen voldoet,
- anderzijds, de algemene beginselen die zij zal hanteren voor steunmaatregelen voor het milieu aan het einde van deze overgangsperiode of, ook tijdens deze overgangsperiode, voor steunmaatregelen ten behoeve van het milieu die niet aan bovengenoemde eisen voldoen.

1° Overgangsperiode

1) Naar het oordeel van de Commissie kan gedurende een overgangsperiode voor de steunmaatregelen van de Staten, die bedoeld zijn om voor de bestaande ondernemingen de mogelijkheid te scheppen tot aanpassing aan de wetten of voorschriften die hen aanzienlijke extra lasten opleggen inzake de bescherming van het milieu, een beroep worden gedaan op de uitzonderingsbepaling van artikel 92, lid 3, b) van het EEG-Verdrag omdat het hier steunmaatregelen betreft om de verwezenlijking van een belangrijk project van gemeenschappelijk Europees belang te bevorderen.

Deze mogelijkheid zal slechts worden geboden voor een periode van 6 jaren die begint op 1 januari 1975 en eindigt op 31 december 1980. Naar het oordeel van de Commissie is een dergelijke periode voor de Lid-Staten voldoende en een systeem in te voeren, volgens hetwelk het beginsel "de vervuiler betaalt" op basis van overeenkomstige beginselen in de gehele Gemeenschap wordt toegepast. Een dergelijke periode valt trouwens binnen het raam van de algemene beginselen, genoemd in de verklaring van de Raad van de Europese Gemeenschappen en van de vertegenwoordigers van de regeringen der Lid-Staten van 22 november 1973 betreffende een actieprogramma van de Europese Gemeenschappen inzake het milieu, waar in Titel II, punt 5 het volgende staat vermeld :

" De kosten die de voorkoming en de opheffing van hinder met zich mee-
" brengen komen in beginsel ten laste van de vervuiler; er kunnen echter
" vooral voor overgangsperioden bepaalde uitzonderingen en speciale rege-
" lingen worden gemaakt, mits daaruit geen belangrijke distorsies van de
" internationale handel en investeringen voortvloeien".

2) De nationale steurmaatregelen moeten aan de volgende eisen voldoen, wil men ten aanzien hiervan een beroep kunnen doen op de uitzonderingsbepaling van artikel 92, lid 3, sub b) :

- a) zij moeten noodzakelijk zijn geworden door nieuwe en aanzienlijke verplichtingen die op nationaal of communautair vlak aan de begunstigde ondernemingen inzake de milieubescherming worden gesteld,
- b) zij moeten worden verleend voor extra-investeringen met het oog op aanpassing die deze ondernemingen moeten doen in hun produktie-installaties die op 1 januari 1975 in bedrijf zijn opdat deze installaties aan genoemde eisen voldoen. Deze extra-investeringen kunnen worden veroorzaakt, ofwel door extra uitrustingsmateriaal ter vermindering of opheffing van verontreiniging of hinder, ofwel door nieuwe produktieprocessen die hetzelfde gevolg hebben; in laatstgenoemd geval mag

dat gedeelte van investeringen, dat overeenkomt met een eventuele verhoging van de bestaande productiecapaciteit, niet voor deze steun in aanmerking komen. De vervangingskosten en de bedrijfskosten met betrekking tot deze investeringen moeten volledig ten laste blijven van de ondernemingen,

c) zij mogen in netto subsidie-equivalent na belasting - die berekend wordt volgens de gemeenschappelijke waarderingsmethode zoals thans is omschreven in de mededeling van de Commissie aan de Raad betreffende algemene steunregelingen met regionale strekking (1) - niet meer bedragen dan :

- 45 % voor investeringen die de ondernemingen uit dezen hoofde hebben gedaan gedurende de jaren 1975 en 1976,
- 30 % voor investeringen die de ondernemingen hebben gedaan gedurende de jaren 1977 en 1978,
- 15 % voor investeringen die de ondernemingen hebben gedaan gedurende de jaren 1979 en 1980.

Deze degressiviteit is volgens de Commissie geboden en de Lid-Staten goed in te prenten dat zij zo spoedig mogelijk de maatregelen moeten treffen, krachtens welke de kosten in verband met vervuiling en hinder aan de vervuilers in rekening worden gebracht en de ondernemingen worden gedwongen investeringen te doen waardoor de opheffing van deze verontreiniging en hinder gegarandeerd wordt.

Bij het maximum-bedrag van de steun wordt, hoe hoog dit ook is, rekening gehouden met de hoeveelheid eisen die worden gesteld aan de ondernemingen,

(1) P.B. nr. C 111/10 van 4.11.1971

./.

die hun activiteiten hadden opgezet in een economische context, waarin onvoldoende rekening werd gehouden met de milieukosten terwijl dit maximumbedrag, hoewel het beneden de 50 % blijft, tot uitdrukking brengt dat het beginsel dat de vervuiler betaalt, indien het voorlopig en gedeeltelijk wordt toegepast, het uiteindelijke doel blijft.

Het spreekt overigens vanzelf dat deze maxima eveneens moet worden nageleefd wanneer de betreffende investeringen in een bepaalde Lid-Stat cumulatief in aanmerking kunnen komen voor verschillende specifieke steunregelingen ten behoeve van het milieu,

- d) de Lid-Staten moeten jaarlijks achteraf een statistisch overzicht verstrekken waaruit voor elk voorgaand boekjaar blijkt, welk bedrag in iedere industriële sector is verleend aan netto subsidie-equivalent en aan steun voor investeringen.

Overeenkomstig de bedoeling van artikel 93, lid 1, van het EEG-Verdrag zal de Commissie zo in staat zijn om de toepassing van deze steunregelingen te volgen en tussentijde te komen om de nodige discipline weer op te leggen indien blijkt, dat deze toepassing in bepaalde sectoren problemen oplevert uit een oogpunt van mededinging en intracommunautair handelsverkeer.

- 3) Binnen deze grenzen kunnen de Lid-Staten zowel steunregelingen toepassen, die aan bepaalde sectoren of bepaalde gebieden ten goede komen, als steunregelingen met een algemeen karakter waarin de begunstigde gebieden of sectoren niet zijn aangegeven. Steunregelingen die niet aan bovengenoemde voorwaarden voldoen moeten worden gewijzigd, zedat zij daaraan wel voldoen, omdat de Commissie in het andere geval slechts kan erkennen dat zij verenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt indien zij voldoen aan de navolgende algemene beginselen inzake de toepassing :

2° Algemene beginselen inzake de toepassing.

Zodra de overgangsperiode aanvangt zal de Commissie zich ten aanzien van steunmaatregelen die niet aan bovengenoemde eisen voldoen, en over het algemeen ten aanzien van alle specifieke maatregelen voor het milieu tegen het einde van deze overgangsperiode, laten leiden door de volgende beginselen :

1) Deze steunmaatregelen kunnen door de Commissie slechts als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt worden beschouwd, voorzover zij voldoen aan de eisen, die zijn gesteld in de uitzonderingsvoorschriften van artikel 92, lid 3, sub a) of c) van het EEG-Verdrag inzake steunmaatregelen ter bevordering van "bepaalde" vormen van economische bedrijvigheid of van "bepaalde" streken.

Om voor deze uitzonderingsbepalingen in aanmerking te kunnen komen en opdat de Commissie kan nagaan, of een beroep op de uitzonderingsvoorschriften werkelijk noodzakelijk is en hun gevolgen kan beoordelen voor de mededinging en het handelsverkeer dienen in de steunregelingen die door de Lid-Staten gebaseerd zijn op milieueisen, derhalve nauwkeurig de industriële sectoren/takken of de geografische streken/zones te worden aangegeven.

Gezien het bovenstaande kunnen de Lid-Staten dus geen steunregelingen toepassen die binnen het raam van de discretionaire bevoegdheid van de nationale administraties en buiten iedere controle van de Commissie om, verleend zouden kunnen worden aan en het even welke onderneming, ongeacht de geografische ligging of de sector waartoe zij behoort.

De Commissie behoudt zich trouwens de mogelijkheid voor om na te gaan, of de ^{nieuwe} ~~aan~~ de ondernemingen op het gebied van de milieubescherming opgelegde verplichtingen metterdaad binnen de aangegeven sectoriële of regionale context mogelijkheden opleveren waardoor het evenwicht

in de sector of de betreffende streek in gevaar kan worden gebracht en die daardoor de voorgestelde steun zouden rechtvaardigen.

2) Het doel van de steunmaatregelen, die moeten worden verleend, dient te zijn een gemakkelijker aanpassing van de ondernemingen aan de verplichtingen en nieuwe voorschriften die hun door de overheid worden opgelegd inzake de opheffing van door hen veroorzaakte verontreiniging of hinder. Deze doelstelling moet tot uiting komen in de wijze van toepassing van de steunmaatregelen en in de aanwijzing van de begunstigen :

a) de steunmaatregelen moeten erop gericht zijn dat de ondernemingen :

- met meer faciliteiten ontwikkelingsresearch kunnen verrichten, waarmede minder verontreinigende produkten of produktietechnieken mogelijk zijn alsmede gemakkelijker gebruik maken van de resultaten bij de industriële exploitatie (bouw van modelinstallaties)
- gemakkelijker nieuwe investeringen doen, tengevolge van de bouw van extra-installaties voor opheffing van verontreiniging en hinder, of gemakkelijker omschakelen van produktie-installaties die in bedrijf zijn naar minder verontreinigende produktieprocessen.

Hieronder vallen daarentegen niet steunmaatregelen voor de instandhouding die slechts tengevolge zouden hebben dat bepaalde ondernemingen of bepaalde produkten geheel of gedeeltelijk zouden worden vrijgesteld van de financiële lasten die normaliter bij verontreiniging of hinder verschuldigd zouden zijn (vrijstelling of terugbetaling van de door de overheid in verband met de milieubescherming geïnde heffingen).

b) Bovengenoemde steunmaatregelen voor investeringen moeten gebaseerd zijn op een plotselinge en aanzienlijke wijziging van de tot dit moment aan de begunstigde ondernemingen opgelegde verplichtingen inzake de milieubescherming.

Zij mogen dus slechts worden verleend ten behoeve van bestaande onder-
nemingen en uitsluitend om deze in staat te stellen tot aanpassing van
hun produktie-installaties, die in gebruik zijn op het moment van deze
wijziging. Nieuwe ondernemingen alsmede nieuwe installaties van bestaande
ondernemingen moeten daarentegen zo worden opgezet en uitgevoerd, dat zij
zonder financiële steun van staatswege voldoen aan de milieueisen die van
kracht zijn op het moment, dat zij ⁱⁿ gebruik worden genomen.

Op laatstgenoemde beperking kunnen evenwel uitzonderingen worden toegestaan
ten behoeve van nieuwe bedrijven of installaties wanneer blijkt dat de in
de Gemeenschap opgelegde milieu-eisen een ernstige belemmering vormen voor
de ontwikkeling van bepaalde activiteiten uit een oogpunt van internationale
concurrentie, omdat in sommige derde landen voor deze activiteiten niet
dezelfde eisen gelden of omdat deze derde landen zelf soortgelijke steun
verlenen in verband met de milieubescherming.